

18 ára gamla Meifrið er deyv:

Farin til Danmarkar at læra - og vera saman við javnlíkum

RANDI JACOBSEN
MYNDIR: KALMAR

Í august mánaði byrjaði Meifrið Hansen úr Havn á deyvaskúlanum í Nyborg í Danmark.

Hon hefur nú verið heima í heystferiu, men fór avstað aftur leygardagin.

Tí hevði hon einki ímóti, tí hon trívist avbera væl á skúlanum.

Meifrið stóð fráfaringsroyndina í føroyskum á Skúlanum á Trøðni, men tað helædur hon ikki vera nóg mikið.

- Eg fór til Danmarkar fyrri at læra meira, danskt, rokning, enskt og aðrar lærugreinar. Men eisini tí, at í Føroyum eru so fá deyv á minum aldri, og eg hevði tí so fá vinfólk, sum eg kundi tosa við, sigur Meifrið.

A hesum eftirskúlanum eru umleið 100 næmingar í aldrinum 15 til 23 ár, og Meifrið býr á einum koll-egium, bara fimm minuttir at ganga frá skúlanum.

Trívist væl

Hon letur væl at Nyborg-skúlanum, har fleiri aðrir deyvur og tungheyrdir føroyingar hava verið.

Tað er so gott hjá henni at kunna nýta teknmálið hvønn dag og at kunna vera millum fleiri javnlíkar. Á skúlanum hefur hon longu fingið fleiri vinfólk, og tey fylgjast hvønn dag.

Enn hefur Meifrið verið í Danmark í so stutta tíð, so tað er ov tíðliga hjá henni at siga, hvat hon ætlar aftaná tey tvey ár á deyvaskúlanum. Okkurt ætlar sær hon sær at læra, sigur hon.

Meifrið er ikki heilt deyv, men hon hoyrir lítið, og hoyrnin er versnað.

Hon og familja hennara búðu fyrr í Gøtu. Tey fyrstu fyra skúlaárin gekk Meifrið í vanligu skúlanum í Gøtu. Meifrið fekk so ein lítla-beiggja, og tá tað visti seg, at hann eisini var deyvur, valdu tey at flyta til Havnar. Meifrið hefur eina eldri systir, hon er hoyrandi.

Meifrið var tá 11 ára gomul.

- Eg dugdi ikki teknmálið, og av tí at eg ikki skilti lærararnar, dugdi eg heldur ikki so væl at lesa. Men tá eg kom til Havnar, fór eg á Skúlan á Trøðni, har eg lærði teknmálið. Eg fór eisini at ganga Deyvahúsið, har eg spurdi og spurdi um teknmálið og tað hjálpti, sigur Meifrið.

Lika síðan hon var smá-genta hefur hon iðkað ítrott, sum hon fór at gera upp aftur meira við, tá hon flutti

til Havnar. Hon spældi hondbólt og fór uppi ÍSB og spældi har badminton, borðtennis, fótibólt og hon rann.

Meifrið hefur altíð dámað væl at svomið, og tá hon flutti til Havnar, fór hon beinanvegin at ganga í svimjihøllina.

Men sum deyv fekk hon har sínar trupulleikar.

- Eg hoyrði ikki, tá konan rópti, at eg skuldi upp.

Hon valdi so at fara upp í Havnar Svímjifelag, tí har- við komu hon og allir hinir svímjarnir at kennast.

Hoyrði ikki startskotið

Meifrið var óføra góður svímjari og luttók í kappingunum. Í eini kapping í Klaksvík bleiv hon nr. trý.

- Men eg hoyrði ikki startskotið, so onkur aftan- fyrri noyddist at prika meg í beinið.

Einaferð hendi tað í eini kapping, at Meifrið á henda hátt fekk ov tíðliga boð um at leypa úti og svam allan teinin, áðrenn hon varnaðist tað og noyddist tí at svímja eina ferð aftrat.

Í svímjikkappingum aðra- staðni verður nú gjørt upp á tann mátan, at tann sum skjýtur, hefur hina hondina uppi og letur hndina falla í somu løtu, sum skotið verður. Upp á tann mátan skilja eisini deyv og tungheyrð boðini.

Í eini 10 ár spældi Meifrið hondbólt og var málmaður hjá Neistanum.

Hoydi ikki prestin

Tá Meifrið skuldi konfirmerast, vildi hon sleppa at konfirmerast saman við teimum, sum hon hevði gingið í skúla saman við í Gøtu. Tað slapp hon, men í staðin fyrri at ganga til prest, gekk hon at lesa hjá Honnu Lisberg á Skúlanum á Trøðni, og ikki kundi hon yvirhoyrast, tí hon skilti ikki prestin. Tey bæði høvdu avtalað, at undir konfir- mationini, skuldi hann nikkað, tá hon skuldi svara ja. Hon hoyrði jú ikki, hvat hann spurdi um.

Skótaleiðari

Tá Meifrið flutti til Havnar, bleiv hon eisini skóti. Vin- konurnar, hon fekk í Havn, vóru KFUK-skótar.

Har treivst Meifrið væl, hon var skóti í fimm ár og bleiv enn tá leiðari, men tað var torført, tí hon skilti ikki, hvat genturnar søgdu.

- Men hjá mær gekk skjótt at læra at gera knútar o.a. Deyv læra so skjótt, tí vit brúka so nógv eyguni.

Óli ári hefur Meifrið verið lika virkin.

Hon minnst, at hon tvær ferðir var á legu í Zarepta. Tað var avmarkað, hvat hon kundi fáa við.

- Tey søgdu, at eg skuldi lurtta, men eg hoyrði einki, so eg sat bara og læs og teknaði.

Eina ferð fyrri fleiri árum síðan var hon á legu á Kambsdali. Har minnst hon, at ein genta var so lítt og forklaði sær, hvat sagt varð.

Á eini ungdómslegu á Eiði var Meifrið so heppin, at har var ein genta, sum hevði lært nakað av tekn- máli í kvøldskúlanum. Hon hjálpti Meifrið at fáa meira við á leguni.

Meifrið hefur eisini verið á nokrum legum fyrri deyv.

Tá hon var 12 ára gomul, var hon í Íslandi á eini norðurlendskari barnalegu. Tað vóru nkarir góðir dagar, tey ferðastu nógv og sóu landið. Á hesi leguni kom Meifrið at kenna dansku Louise, sum hon sían hefur skrivað saman við, og sum nú eisini gongur á Nyborg- skúlanum.

Fyri tveimum árum síðan var Meifrið á norðurlendsk-

Meifrið klárar seg væl við teknmálinum, tað er tað sama á føroyskum og danskum, men nokur tekn eru serføroysk, t.d. sum her, tá hon umrøður grind og spik

ari ungdómslegu í Dan- mark, og har hitti hon aftur fleiri teirra, sum hon kendi frá barnaleguni í Íslandi.

Í summar var ein lega í Nesvík fyrri deyv og hoyr- andi børn. Meifrið var leið- ari hjá teimum deyvum børn- unum. Tulkur var um dagin, men hann svav ikki har um náttina, so um kvøldið var tað Meifrið, sum skuldi hjálpa teimum deyvum børn- unum at tosa.

- Eg havi eisini verið deknur undir deyvaguds- tænaðu. Eg varð biðin, tí eg sum deyv bæði dugi teknmálið og eri talandi, og tað gekk bara væl.

Áðrenn Meifrið fór til Danmarkar í summar tók hon koyrikort. Tað kundi hon taka, tí hon hevði tulk. Tað var ein stórus fyrimun- ur, at bilurin, hon lærði at koyra í, hevði undreyg- ingstjelara og við ljósi segði frá, um moturin gekk ella ikki, og nær kervi skuldi skiftast, tí deyv kunnu jú ikki hoyra.

Beint sum Meifrið byr- jaði á deyvaskúlanum í Ny- borg varð gjørt ein spenn- andi útført fyrri næminga- rnar, meðan lærararnir á skúlanum vóru á skeiði.

- Allur skúlin var í Eyst- urriki, og vit høvdu tað ógvuliga stuttligt. Ítróttur var á skránni hvønn einasta dag, vit súkklaðu niðan á eitt fjall, sigldi í gummibát á ánni o.a.

Meifrið trívist so væl á skúlanum, at hon einki serligt leingist heim.

- Men onkuntíð leingist eg eftir fjøllunum.

Meifrið var tí fegin at sleppa heim í heystferiu, tí sum altíð um heystið, fór hon til mostur sína at fletta. Ein heilan seyð fletti hon sjálv, og tað gekk væl.

- Eg veit ikki rættliga, hvat eg fari at gera, tá eg havi verið tvey ár á deyv- skúlanum. Kanska fari eg á studentaskúla ella finni eg upp á okkurt heilt annað, sigur Meifrið.

Meifrið er ein glað og sunn genta, sum ikki fellur í fætt, fyrri tað um hon hefur sít brók